

Húsvéti stációk az öröm útján

<http://magazin.ujember.katolikus.hu/Archivum/2000.04/13.html>

"...vallásos életünk húsvéttól megtorpan. Elkezd a húsvéti szünetet. Krisztus föltámadt... igen, ő boldog... ő már biztonságban van. Befutott. Visszavonult a mennybe. Jól végzett munkája után kiérdemelte a pihenést, nyugdíjba ment... Miután Jézus számára a szenvedés órája elmúlt, nem tudunk vele mit kezdeni, nem látjuk, hogy mi szerepünk lenne még mellette... Pedig van abban valami nyakas önzés, ha barátunk bajában ugyan részt veszünk ... örömeiben azonban nem akarunk osztozni... Olyan ez, mintha holmi gyászvitézek volnánk, foglalkozásunk a sírás volna; mintha temetkezési vállalat szakemberei lennénk..."

*Az emmauszi tanítványok felismerik Jézust
a kenyértörésben
(Xantus Géza festőművész alkotása)*

E gondolatokkal kezdi Louis Evelyn elmélkedés-sorozatát*, amellyel néhány évtizede új hagyományt teremtett. Nagyböjti gyakorlatunk, a keresztyűi ájzatosság több évszázados múltra

tekint vissza - gyökerei egészen a keresztes hadjáratok koráig nyúlnak -, húsvét utáni párja viszont nincs. A szerző szavai gondolkodóba ejtenek: "Melyikünk imádkozik a föltámadt Krisztus képe előtt?... Ha csak a keresztet ismerem, nem jelenik meg életemben a húsvét, nem megyek át a halálból az életre." - Érdemes megfontolnunk, hogy legnagyobb ünnepünk eredeti neve: "Pascha", ami átvonulást is jelent...

Számos közösségben visszhangra találtak Louis Evelyn gondolatai, s szerte a világon - hazánkban is - már sok esztendeje hagyomány lett az öröm útja (ahogyan a szerző nevezte), melynek állomásai a föltámadt Krisztus és tanítványai találkozásaira hívják fel figyelmünket. A 2000., jubileumi Szentév alkalmából megjelent a Vatikánban e stációsorozat, amely a keresztút hagyományát követve tizennégy állomást tartalmaz. (A húsvéti stációkhoz nemrég Barsi Balázs ferences írt elmélkedéseket, amelyek az Új Ember kiadásában látnak napvilágot.)

Bizonyára jót tenne nemegyszer valóban egyoldalú vallásosságunknak, ha a keresztút-járás hagyományához hasonlóan széles körben elterjedne, és természetessé válna az öröm útja is. Jóllehet a nagyböjti negyven nap sem a búslakodás ideje, mégis a magunkba szállás, a bűnbánat jeles időszaka. Több mint egyszerű aránytévesztés, ha a készülési idő után a feltámadás csendes örömet mindössze néhány napig tartjuk elevenen, s legfeljebb a vasárnapi evangéliumok emlékeztetnének minket arra, hogy a húsvéti idő még nem múlt el. S erre nem csupán magunk miatt kell gondolnunk. Ha bágyadozva szólunk a feltámadásról, nem hisznek nekünk. Az örömhírt nemcsak hirdetni, hanem hordozni is kellene. Észrevétlenül, mégis érzékelhetően. Tanúságunk így lehet hiteles a világban.

I. Jézus föltámad halottaiból

II. A tanítványok látják az üres sírban hagyott lepleket

III. Jézus megjelenik Mária Magdolnának

IV. Jézus megjelenik az emmauszi tanítványoknak

V. Az emmauszi tanítványok fölismerik Jézust a kenyértörésben

VI. Jézus megjelenik a tizenegy apostolnak

VII. Jézus hatalmat ad tanítványainak a bűnök bocsánatára

VIII. Jézus megjelenik Tamásnak

IX. Jézus megjelenik az apostoloknak Tibériás tavánál

X. Jézus átadja a főhatalmat Péternek

XI. Jézus tanítványait a világba küldi

XII. Jézus a mennybe megy

XIII. Az apostolok Máriával együtt imádkozva várják

a Szentlélek eljövetelét

XIV. Krisztus elküldi a Szentlelket

* <http://www.jeszenka.hu/bevezetok/olvas/olvas1.htm>